

A döntés meghozatalában, miszerint egy lélekgyermeket vesz magához, Bonaria számára a legnagyobb problémát természetesen nem az emberek kíváncsisága, sokkal inkább a házába befogadott kislány kezdeti viselkedése jelentette. Hat év sok-sok éjszakája után, amikor is az egyetlen szoba levegőjét három nővérével kellett megosztania, Maria számára nyilván-

való volt, hogy a tér, amit magáénak tudhatott, nem haladta meg egy karhossz méretét. Bonaria Urrai házában azonban felborult ez a belső geometria; itt, a falak közé zárt tér, mely kizárólag az ő rendelkezésére állt, annyira tágas volt, hogy a kislánynak több hétre volt szüksége annak megértéséhez, hogy a számtalan szoba bezárt ajtajának egyikéből sem fog senki előbukkanni, hogy figyelmeztesse: „Ne nyúlj hozzá, az enyém”. Bonaria Urrai soha nem követte el azt a hibát, hogy arra biztassa, érezze magát otthon, és semmi olyan banalitásra sem ragadtatta magát, ami valójában éppen arra szolgál, hogy a vendéget emlékeztesse rá: a legkevésbé sincs otthon. Arra szorítkozott csupán, hogy türelmesen kivárja, míg az évekig üresen maradt terek fokozatosan a kislány formájához idomulnak, és amikor egy hónap elteltével valamenyny szoba ajtaja kitérült, hogy azután tárva is maradjon, úgy sejtette, jól döntött, amikor a házra bízott mindent. Maria, miután elég erősnek érezte magát abban az újdonsült bizalmas viszonyban, amit e falakkal kialakított, egyre nagyobb kíváncsisággal fordult a nő felé, aki e falak közé hozta, hogy ott új életet kezdjen.

– Néni, maga kinek a lánya? – kérdezte egyik nap, miközben a levest ette.

– Apámat Taniei Urrainak hívták, az az úr ott...

Bonaria rámutatott egy a kemence fölé akasztott régi, megbarnult fényképre, melyen Daniele Urrai bársony mellényben és peckesen állva talán ha harmincéves lehetett, és a kislány szemében mindennek látszott, csak épp az előtte álló öregasszony apjának nem. Bonaria a lány rózsás arcáról kételkedést olvasott le.

– Fiatal korában készült, amikor én még meg sem születtem – magyarázta.

– És mamája nem volt? – folytatta Maria az ostromot; nyilvánvalóan idegen volt számára a gondolat, hogy valaki egy apa lánya is lehet.

– Persze hogy volt, Annának hívták. De ő is meghalt, sok-sok évvel ezelőtt.

– Ahogy az én apám is. Néha ezt csinálják – tette hozzá Maria komoly arccal.

Bonariát megdöbbenette a megjegyzés.

– Mit?

– Mind ezt csinálják. Meghalnak, még mielőtt mi megszületnénk. – Maria türelmesen nézett az öregasszonyra. Majd kissé vonakodva hozzátette: – Angela Muntoni lánya, Rita mondta. Az ő papája is azelőtt halt meg.

A magyarázat alatt a kanál olyan hevesen mozgott

fel s alá a levegőben, mint a hegedűs vonója a koncert alatt.

– Igen, van, aki ezt teszi. De nem mindenki – mondta Bonaria, s miközben bizonytalanul mosolygott, figyelmesen nézte a kislányt.

– Persze, nem mindenki – mondta Maria beleegyezőleg. – Legalább az egyiknek maradnia kell. A gyerekek miatt. Ezért is van mindig két szülő.

Bonaria egyetértően bólintott, s mivel úgy gondolta, a beszélgetés ezzel véget ért, ő is levesébe merítette a kanalat.

– Maguk ketten voltak?

Bonaria végre megértette a kislányt, és anélkül, hogy abbahagyta volna az evést, ugyanolyan könnyösnek tűnő hangon válaszolt, ahogy az előbb.

– Igen, ketten voltunk. Az én vőlegényem is meghalt.

– Oh. Meghalt... – visszhangozta Maria szinte azonnal, de hangján érződött, hogy nem tud dönteni a megkönnyebbülés és a sajnálkozás között.

– Igen – mondta Bonaria komolyan. – Olykor ezt teszik.

A kislány e személyes statisztikából vigaszt merítve, óvatosan ismét a levest kezdte fűjni. Időnként, ahogy fejét a kanálról felszálló párából felemelte, tekintete találkozott Bonariáéval, és mosolyognia kellett.

Ettől kezdve, amikor Bonaria reggelente elment otthonról, hogy kenyeret vegyen, Maria a konyhaasztalnál ülve várta vissza, és csendben számolta – már ameddig számolni megtanult –, hányszor ütődik székének harangozó lábán a tornacipő. Amikor körülbelül háromszor százhoz ért, Bonaria megérkezett, és akkor, mielőtt Maria iskolába indult volna, langyos kenyeret ettek és a sütőben megmelegített fűgét.

– Egyél, Maria, hogy megnőjenek a melleid! – mondogatta ilyenkor a Néni, és kezével megmaradt mellére ütött.

Maria nevetve, kettesével ette a gyümölcsöt, majd fogai közt a füge magjaival a szobájába futott, hogy ellenőrizze a dolgot, hiszen mindaz, amit Bonaria néni mondott, maga az isteni kinyilatkoztatás volt számára. Mégis, a Nénivel leélt tizenhárom év során Maria soha, egyetlenegyszer sem szólította őt anyának, mert az anya az valami mást jelent.